

Rapport

Datum: 26 januari 2006

Rapportnummer: 2006/030

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond niet voortvarend hebben opgetreden naar aanleiding van haar aangifte van 7 januari 2004 tegen haar buurjongen, ondanks haar diverse verzoeken om opheldering over de stand van zaken. Pas na bijna een jaar is haar buurjongen door de politie aangesproken op zijn gedrag.

Verzoekster heeft op 12 juli 2004 een klacht ingediend over het uitblijven van actie naar aanleiding van haar aangifte. Verzoekster klaagt er in dit kader over dat de korpsbeheerder tot het moment dat zij zich op 27 februari 2005 tot de Nationale ombudsman wendde, niet inhoudelijk heeft gereageerd op deze klacht, ondanks haar rappellen van 11 oktober 2004 bij de korpschef en 22 november 2004 bij de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Zij heeft slechts twee keer een reactie van de buurtagente gekregen die toezegde de buurjongen aan te spreken en het resultaat ervan terug te koppelen, hetgeen niet is gebeurd.

Beoordeling

Algemeen

Op 1 januari 2004 heeft verzoekster een e-mailbericht gestuurd aan het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond over het feit dat in de oudejaarsnacht haar buurjongen gericht vuurwerk had afgeschoten op haar woning, carport en auto. Hiervan heeft zij op 7 januari 2004 aangifte gedaan. Op 8 januari 2004 heeft de toenmalige buurtagent telefonisch contact met haar opgenomen. In dit gesprek heeft hij volgens verzoekster aangegeven dat zij dit afschieten van het vuurwerk zelf hadden uitgelokt door de ouders van de dader erop aan te spreken. Verzoekster echtgenoot had op het moment dat de buurjongen het vuurwerk afstak, namelijk gebeld met de burens, maar hij had tot drie keer toe nul op rekest gekregen. Na twee keer geïnformeerd te hebben bij het Informatiepunt slachtoffers van het korps, waar zij te horen kreeg dat er nog steeds geen actie was ondernomen naar aanleiding van haar aangifte, heeft zij op 12 juli 2004 een klachtbrief gestuurd naar de korpschef. Op 11 oktober 2004 heeft zij een rappelbrief gestuurd naar de korpschef, omdat een reactie uitbleef. Naar aanleiding van deze brief heeft de nieuwe buurtagent, mevrouw P., telefonisch contact met haar opgenomen op 8 november 2004. Zij heeft aangegeven dat zij nu met spoed de buurjongen zou aanspreken op zijn gedrag en de uitkomst van het gesprek naar verzoekster zou terugkoppelen. Uiteindelijk heeft verzoekster op 22 november 2004 een brief naar de minister van Binnenlandse zaken en Koninkrijksrelaties gestuurd, waarin zij haar ongenoegen over de gang van zaken heeft kenbaar gemaakt, omdat zij nog steeds niets had gemerkt van enige inspanning van de zijde van de politie en de jaarwisseling weer bijna voor de deur stond. Zij vreesde voor recidive. Van het lik-op-stuk-beleid ten aanzien van vuurwerkmisbruik was haar nog niets

gebleken. In reactie hierop heeft verzoekster een brief van 16 december 2004 ontvangen waarin stond dat haar klacht in behandeling was bij de klachtencoördinator van district Oost en dat de minister in dezen helaas niets voor haar kon betekenen.

Op 27 februari 2005 heeft verzoekster zich tot de Nationale ombudsman gewend, omdat zij tot dat moment niets had vernomen van de klachtencoördinator.

I. Ten aanzien van het optreden naar aanleiding van de aangifte

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie naar aanleiding van haar aangifte van 7 januari 2004 niet voortvarend heeft opgetreden. Pas na bijna een jaar is haar buurjongen door de politie op zijn gedrag aangesproken, terwijl in de postbus 51 campagne ter stimulering van het doen van aangifte, expliciet het aanpakken van vuurwerkmisbruik is genoemd.

2. De korpsbeheerder heeft in zijn reactie van 10 augustus 2005 onder meer het volgende geschreven. Nadat de aangifte op 7 januari 2004 was opgenomen, heeft de buurtagent op 8 januari 2004 contact opgenomen met verzoekster. De insteek van dit gesprek was bemiddeling, om twee redenen. Ten eerste bestaat er een slepend conflict tussen verzoekster en haar burens en de buurtagent wilde het vuurwerkincident niet los zien van dit conflict. Ten tweede speelde de ernst van het feit een rol (hoe ernstiger het feit, hoe meer moet worden gedaan om de zaak op te helderen). Hoewel de korpsbeheerder zich heeft gerealiseerd dat het feit bijzonder vervelend is voor verzoekster, is er gekozen voor bemiddeling, mede vanwege hetgeen dat in de Aanwijzing voor de opsporing van het College van procureurs-generaal van 11 februari 2003 is opgenomen.

Daarnaast heeft de korpsbeheerder aangegeven om welke reden het dossier van verzoekster enige tijd is blijven liggen. Vanaf medio 2001 is politieambtenaar Be. buurtagent geweest in het gebied waar verzoekster woont. In verband met de toegenomen werkdruk is eind 2003 besloten de wijk op te splitsen en een extra buurtagent in te schakelen. Medio april 2004 is politieambtenaar P. aangesteld in de wijk van verzoekster. Zij heeft kort daarna haar werkzaamheden opgenomen. Echter, in de overdracht van zaken is de zaak van verzoekster tot 12 juli 2004 blijven liggen. Hiervoor heeft de korpsbeheerder zijn verontschuldigheden aangeboden.

Vervolgens heeft de korpsbeheerder weergegeven dat er verschillende keren telefonisch of persoonlijk contact is geweest tussen verzoekster en de buurtagent en tussen de buurtagent en de burens. Een aantal van deze contacten is geregistreerd. Zo heeft P. op 7 augustus 2004 een bezoek gebracht aan de burens van verzoekster, maar was de buurjongen niet thuis, op 8 november 2004 hebben de burens P. laten weten geen bemoeienis van de politie te willen. Op 4 december 2004 hebben zij aangegeven over bemiddeling door de politie na te willen denken. Vervolgens heeft P. op 23 december 2004

telefonisch een gesprek gevoerd met de burens in verband met de naderende jaarwisseling. De zoon was op dat moment niet aanwezig. Uiteindelijk heeft op 6 januari 2005 een telefoongesprek plaatsgevonden tussen politieambtenaar L. en de buurljongen. Voor dit gesprek plaatsvond, heeft politieambtenaar P. tussen augustus en november 2004 een ontmoeting op straat gehad met de buurljongen, waarvan geen mutatie is opgemaakt. In deze gesprekken heeft de buurljongen ontkend dat hij opzettelijk vuurpijlen op de woning van verzoekster heeft afgestoken.

De korpsbeheerder heeft vastgesteld dat er door de buurtagenten veel inspanningen zijn verricht om te komen tot bemiddeling. Er is echter wel een lange tijd verstreken alvorens gesproken is met de buurljongen. Om deze reden acht de korpsbeheerder de klacht dan ook gegrond.

3. Verzoekster heeft op het standpunt van de korpsbeheerder gereageerd in haar brief van 30 augustus 2005. Zij mist in het relaas van de korpsbeheerder het feit dat zij reeds op 1 januari 2004 een e-mailbericht naar de politie heeft gestuurd waarin zij de politie over het incident heeft geïnformeerd opdat deze op eigen initiatief in actie zou kunnen komen. Ook staat het feit dat Be. zou hebben gekozen voor bemiddeling haaks op hetgeen hij haar in het telefoongesprek van 8 januari 2004 heeft verteld, namelijk dat hij zich niet met de zaak zou gaan bemoeien omdat er reeds aangifte was gedaan. Dat de zaak vervolgens door de overdracht van werkzaamheden medio mei 2004 is blijven liggen, is dan ook in tegenspraak met de mededeling van Be. dat hij überhaupt niets met de zaak zou gaan doen. Als er niets wordt gedaan, valt er ook niets over te nemen. Volgens verzoekster is de reden dat politieambtenaar P. uiteindelijk pas in juli 2004 in actie is gekomen het indienen van haar klacht op 12 juli 2004 geweest en haar aandringen om haar buurljongen nu eens op zijn gedrag aan te spreken teneinde recidive te voorkomen. Daarbij heeft verzoekster nog opgemerkt dat de vijf geregistreerde gesprekken en overige vruchteloze contacten met haar burens niet duiden op een effectieve aanpak.

Ook heeft verzoekster aangegeven dat de politieambtenaar die de aangifte had opgenomen heeft gesuggereerd dat het op het bureau laten komen en ernstig toespreken van de dader veel kan betekenen, nadat zij bij hem kenbaar had gemaakt dat zij ernstig vreesde voor escalerende recidive en zij aandrang op het aanpakken van de dader.

4. De korpsbeheerder heeft in reactie hierop in een telefoongesprek van 14 september 2005 laten weten dat hij niet meer inhoudelijk zal ingaan op hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht. Hij heeft in zijn brief van 10 augustus 2005 aangegeven dat het te lang heeft geduurd voordat verzoeksters buurljongen op zijn gedrag is aangesproken, dat de bemiddeling eerder gestopt had dienen te worden toen bleek dat deze nergens toe leidde en dat de overdracht van taken tussen de buurtagenten te lang heeft geduurd. Kortom, alles wat mis was gegaan in deze zaak, was misgegaan. De korpsbeheerder heeft verzoeksters klacht gegrond geacht en een nadere schriftelijke reactie gaf naar zijn mening geen toegevoegde waarde.

5. De buurtagent, mevrouw P., heeft bij brief van 20 september 2005 op de klacht van verzoekster gereageerd. Zij heeft in haar brief aangegeven dat zij het vervelend vindt dat verzoekster het als zodanig heeft ervaren dat de politie haar aangifte niet serieus heeft genomen. Zij en haar collega hebben de zaak zeker niet willen bagatelliseren. Sinds medio mei/juni 2004 is P. buurtagent geworden van de wijk waar verzoekster woont. Normaal gesproken wordt een aangifte behandeld door de recherche of vindt er bemiddeling plaats door de buurtagent. In juli 2004 zijn Be. en zij door de klachtencoördinator benaderd in verband met de klacht die verzoekster had ingediend. Be. heeft haar toen verteld dat deze zaak door de recherche naar het wijkteam was doorgespeeld en dat hij heeft getracht te bemiddelen, waartoe hij met zowel verzoekster als haar buurvrouw heeft gesproken. Deze poging tot bemiddeling was op niets uitgelopen. Vervolgens heeft P. de zaak toen opgepakt en heeft zij verzoekster op 5 augustus 2004 gebeld. Uit dit telefoongesprek bleek dat er al langere tijd problemen waren met de burens waardoor P. het idee kreeg dat deze problemen dieper zaten dan het incident op zich. Op 7 augustus 2004 heeft P. een bezoek gebracht aan de burens, maar deze waren niet thuis. Enige tijd later is zij nog een keer langsgesgaan, en heeft zij een gesprek gevoerd met hen. Uit dit gesprek kwam naar voren dat zij erg verbolgen waren over de zaak en dat zij geen bemiddeling wilden. De buurvrouw zegde toe dat zij met haar zoon zou spreken over het incident met oud en nieuw. Op 8 november 2004 heeft P. wederom een gesprek gevoerd met verzoekster waarin zij onder meer hebben gesproken over het feit dat de burens niet openstonden voor bemiddeling. Ook in een gesprek van 4 december 2004 heeft P. met verzoekster gesproken over een eventuele bemiddeling. Zij heeft toen aangegeven dat zij het nog wel een keer wilde proberen, op voorwaarde dat beide partijen ervoor zouden openstaan. Verzoekster heeft toen kenbaar gemaakt dat zij het gesprek met de burens wel wilde aangaan. P. heeft daarop toegezegd dat zij nog een keer contact zou opnemen met de buurjongen om hem te waarschuwen dat hij het rustig moest houden met de jaarwisseling. Diezelfde dag heeft P. een gesprek gevoerd met de buurvrouw. Deze gaf aan dat zij nog eens wilde nadenken over bemiddeling en dat zij P. over haar beslissing zou informeren. Samen met haar collega L. heeft P. op 24 december 2004 nogmaals een bezoek gebracht aan de woning van verzoeksters burens. Uit dit gesprek bleek dat de buurvrouw geen bemiddeling wenste. De zoon was niet aanwezig. Na dit gesprek heeft P. buiten op straat nog lange tijd met verzoekster gesproken en de zaak aan haar teruggekoppeld. Vervolgens heeft zij op het politiebureau een afspraak gemaakt met de buurjongen en zijn vader om over de komende jaarwisseling te spreken. Wegens een misverstand van de zijde van de burens, is deze afspraak niet doorgesgaan. Uiteindelijk heeft L. op 6 januari 2005 een telefonisch onderhoud gevoerd met de buurjongen. Hierin heeft L. hem ernstig toegesproken en heeft L. hem duidelijk gemaakt dat hij in het vervolg geen vuurpijlen meer mag afsteken in de richting van de woning van verzoekster.

6. Verzoekster heeft in reactie hierop op 7 oktober 2005 onder meer laten weten dat zij het op prijs stelt dat P. aangiften en burgers serieus neemt, maar zij betreurt dat dit niet altijd gebeurt. Verder heeft zij aangegeven dat zij op 4 december 2004 met P. heeft gesproken

nadat P. met L. bij haar burens waren geweest. Dit was niet op 24 december 2004, op die datum heeft volgens verzoekster geen gesprek plaatsgevonden.

Beoordeling

7. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

8. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman van oordeel dat in deze zaak voortvarender had dienen te worden opgetreden. Het voeren van een gesprek met de buurjongen een jaar na dato, en dus ook na de nieuwe jaarwisseling terwijl verzoekster vreesde voor het wederom afvuren van vuurpijlen op haar woning, carport en auto (hetgeen overigens niet is gebeurd), komt op de Nationale ombudsman niet als slagvaardig over. De insteek om in deze zaak te bemiddelen, is gelet op de voorgeschiedenis op zich niet afkeurenswaardig. Echter, de Nationale ombudsman is van mening dat ook hierbij meer doortastend had moeten worden gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er tevens over dat de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond haar klacht, die zij op 12 juli 2004 heeft ingediend, tot het moment dat zij zich tot de Nationale ombudsman wendde, niet heeft afgehandeld. Zij had een klacht ingediend omdat de politie naar haar mening maar geen actie ondernam naar aanleiding van haar op 7 januari 2004 gedane aangifte jegens haar buurjongen. Zij heeft op 11 oktober 2004 een rappelbrief gestuurd naar de korpschef en toen zij van hem niets hoorde, heeft zij op 22 november 2004 een brief gestuurd naar de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties met het verzoek om gevolg te doen geven aan haar aangifte. Naar aanleiding van haar klacht heeft zij slechts twee keer een reactie gekregen van de buurtagent, mevrouw P., die de toezegging deed haar buurjongen op zijn gedrag aan te spreken en het resultaat van dit gesprek aan haar terug te koppelen. Verzoekster heeft aangegeven dat zij daarna niets van de buurtagent heeft vernomen.

2. In reactie op deze klacht, heeft de korpsbeheerder de Nationale ombudsman in zijn brief van 10 augustus 2005 laten weten dat verzoekster bij verschillende gelegenheden door de buurtagent op de hoogte is gebracht van de insteek van de bemiddeling in deze. Dat wil zeggen: bemiddeling, het aanspreken van de buurjongen op zijn gedrag en het voorkomen van soortgelijke incidenten bij de komende jaarwisseling. Dit heeft verzoekster kennelijk niet als een terugkoppeling ervaren. Op 17 juni 2005 heeft de buurtagent haar collega L. nog gevraagd contact op te nemen met verzoekster met de verwachting dat verzoekster nu

wel een en ander wilde aannemen van de politie.

De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman in de fase voorafgaand aan het schriftelijke onderzoek op 18 maart 2005 laten weten dat de politie in de veronderstelling verkeerde dat de klacht naar tevredenheid was afgehandeld, nadat de buurtagent met verzoekster had gesproken. Begin augustus 2004 had de buurtagent een gesprek gevoerd met verzoekster waarin zij haar plan van aanpak had uiteengezet. Verzoekster stemde met dit plan in en wekte de indruk bij P. dat zij hiermee tevreden was. Nadien heeft er nog een keer een ontmoeting op straat plaatsgevonden met verzoekster. De uitkomst van deze gesprekken is niet schriftelijk naar verzoekster bevestigd. Nu dit niet is gebeurd, is er naar achteraf is gebleken, lange tijd ten onrechte van uitgegaan dat de klacht naar tevredenheid werd afgehandeld. Het had dan ook de voorkeur gehad dat deze terugkoppeling wel had plaatsgevonden, aldus de korpsbeheerder.

Naar aanleiding van de rappelbrief van 11 oktober 2004 heeft de klachtencoördinator navraag gedaan bij P. over de gang van zaken. Zij was verrast dat verzoekster na het gesprek van augustus 2004 weer klaagde, omdat zij destijds een goed gesprek hadden gevoerd en zij ervan was uitgegaan dat verzoekster haar klacht niet zou doorzetten. Op 8 november 2004 heeft P. nogmaals een uitvoerig gesprek met verzoekster gevoerd.

De korpsbeheerder heeft nog toegelicht hoe de klacht binnen het korps is opgepakt. De ontvangst van de klacht in juli 2004 was de aanleiding om contact op te laten nemen met verzoekster om de achterliggende problematiek bespreekbaar te maken. De klacht is aldus eerst in de informele fase ingebracht. Na de uitkomst van het gesprek in augustus 2004, is de klachtbehandeling afgesloten op 4 september 2004. De reactie van P. op de rappelbrief van verzoekster van oktober 2004 is niet schriftelijk aan verzoekster bevestigd. Dit is verzuimd en dat acht de korpsbeheerder bijzonder spijtig, omdat verzoekster daardoor niet op de mogelijkheid is gewezen om de officier van justitie te vragen de aangifte alsnog in behandeling te nemen. Na tussenkomst van de Nationale ombudsman heeft P. weer contact opgenomen met verzoekster. Het feit dat er herhaaldelijk is geprobeerd om informeel tot een oplossing te komen, neemt niet weg dat de korpsbeheerder van mening is dat verzoekster in een vroegtijdig stadium schriftelijk bericht had moeten worden door de districtschef. Wanneer dit was gebeurd, was er niet lange tijd het idee blijven bestaan dat de zaak naar tevredenheid was afgehandeld. In dat geval had eerderesignaleerd kunnen worden dat bemiddeling niet tot een oplossing zou leiden en dat overgegaan had dienen te worden tot een formele behandeling van de klacht. Na behandeling van en advisering over de klacht door de onafhankelijke klachtencommissie had de korpsbeheerder vervolgens zijn oordeel kunnen geven. De korpsbeheerder acht verzoeksters klacht dan ook gegrond.

3. Verzoekster heeft op dit standpunt van de korpsbeheerder gereageerd. In haar brief van 30 augustus 2005 schrijft zij dat zij de gesprekken die zij met de buurtagent heeft gevoerd niet heeft gezien als een terugkoppeling, maar als een uiteenzetting van de stappen die genomen zouden worden (het aanspreken van de buurjongen op zijn gedrag) en als een

reactie op het feit dat verzoekster een klacht bij de Nationale ombudsman had ingediend. P. heeft zelf in een aantal van die gesprekken aangegeven dat zij de buurjongen vóór oud en nieuw zou gaan aanspreken en verzoekster van de uitkomst van dit gesprek op de hoogte zou stellen. Uit deze gesprekken kon P. volgens verzoekster dan ook niet afleiden dat zij haar klacht zou stoppen.

4. De korpsbeheerder heeft op deze brief van verzoekster gereageerd in een telefonische reactie. In dit gesprek van 14 september 2005 kwam naar voren dat in deze zaak alles fout was gegaan, wat fout kon gaan. De klacht van verzoekster was dan ook gegrond. Een nadere schriftelijke reactie zou niet volgen.

Beoordeling

5. Het vereiste van voortvarendheid, zoals hiervoor omschreven, brengt met zich mee dat een bestuursorgaan een klacht in beginsel dient af te handelen binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn.

6. Artikel 9:5 Awb biedt bestuursorganen de mogelijkheid voor een snelle en informele afhandeling van klachten. Iedere informele vorm van afdoening is mogelijk, mits dat geschiedt tot tevredenheid van de klager. Zo kan het bestuursorgaan direct bij binnenkomst van een klaagschrift telefonisch contact opnemen met de klager om te trachten opheldering of genoegdoening te verschaffen. Indien de klager daarmee tevreden blijkt, is de klacht afgedaan en behoeft geen enkele procedurele stap meer te volgen. Ook in een verder stadium van de procedure is het steeds mogelijk om tot een oplossing te komen, mits de klager daarmee genoegen neemt. De meer formele weg hoeft dan vanaf dat moment niet meer te worden gevolgd. Daarbij verdient het aanbeveling de burger erop te wijzen dat hij recht heeft op volledige behandeling van zijn klacht, indien hij dat wenst. Van belang is voorts dat de tevredenheid van een klager niet kan worden aangenomen op grond van het feit dat het bestuursorgaan zelf overtuigd was van de adequaatheid of de redelijkheid van de eigen reactie op de klacht. Om te voorkomen dat verschil van mening hierover pas veel later blijkt, verdient het aanbeveling dat het bestuursorgaan de klager schriftelijk mededeelt ervan uit te gaan dat de klacht naar tevredenheid is opgelost. Blijkt de klager niet tevreden over de informele afhandeling van zijn klacht, dan zal deze verder moeten worden afgehandeld overeenkomstig hoofdstuk 9 Awb.

7. In deze zaak was de korpsbeheerder van oordeel dat ten onrechte niet bij verzoekster was nagevraagd of de klacht naar tevredenheid was afgehandeld. Was dit wel gebeurd, dan had tijdig het traject van de formele klachtbehandeling met advisering door de klachtencommissie kunnen worden gevolgd. In dat geval had de klacht binnen de wettelijke termijn van veertien weken (met de mogelijkheid tot uitstel met vier weken) behandeld kunnen worden. De Nationale ombudsman is het met de korpsbeheerder eens dat de klachtafhandeling te lang heeft geduurd.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, is

gegrond ten aanzien van:

- het optreden naar aanleiding van de aangifte, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;
- de klachtbehandeling, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Onderzoek

Op 27 februari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw B. te Capelle aan den IJssel, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. Deze gedraging wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond (de burgemeester van Rotterdam). De Nationale ombudsman trachtte in eerste instantie in deze zaak te interveniëren. Daartoe informeerde de Nationale ombudsman op 18 maart 2005 naar de stand van zaken met betrekking tot de interne klachtbehandeling. De korpsbeheerder liet weten dat hij in de veronderstelling verkeerde dat de klacht al naar tevredenheid was afgedaan, maar dat hij zou bezien hoe deze klacht verder zou worden afgehandeld. Op 8 juni 2005 besloot de Nationale ombudsman het onderzoek in schriftelijke vorm voort te zetten, aangezien er geen concrete informatie van de zijde van de korpsbeheerder kwam over de klachtafhandeling. Echter, op 15 juni 2005 ontving de Nationale ombudsman alsnog een bericht van de zijde van de korpsbeheerder. Naar aanleiding hiervan werd afgesproken dat de buurtagent nog een gesprek zou aangaan met verzoekster ten einde het een en ander door te spreken. Dit gesprek heeft plaatsgevonden, maar verzoekster liet op 23 juni 2005 weten dat zij toch niet tevreden was over de uitkomst van het gesprek. Naar aanleiding van dit telefoongesprek, werd alsnog een onderzoek naar de gedraging ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd een betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Noch verzoekster noch de korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 27 februari 2005, met bijlagen, waaronder:
 - het e-mailbericht van verzoekster aan de politie van 1 januari 2004, waarin zij aangeeft tot aangifte te willen overgaan;
 - het proces-verbaal van aangifte van 7 januari 2004;
 - de klachtbrief van verzoekster aan de korpschef van 12 juli 2004;
 - de rappelbrief van verzoekster aan de korpschef van 11 oktober 2004;
 - de brief van verzoekster aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 22 november 2004;
 - de brief van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 16 december 2004;
 - de klachtbrief van verzoekster aan de Nationale ombudsman van 27 februari 2005.
2. Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 29 juli 2005.
3. Standpunt van de korpsbeheerder van 10 augustus 2005.
4. Reactie van verzoekster van 30 augustus 2005.
5. Telefonische reactie van de korpsbeheerder van 14 september 2005.
6. Reactie van betrokken ambtenaar P. van 20 september 2005.
7. Nadere reactie van verzoekster van 7 oktober 2005.
8. Brief van de korpsbeheerder van 20 oktober 2005, met de mededeling dat niet meer inhoudelijk gereageerd wordt.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Politiewet 1993

Artikel 61

"1. Het regionale college stelt, op voorstel van de korpsbeheerder, nadere regels vast over de behandeling van klachten over gedragingen van ambtenaren van politie van het regionale politiekorps.

2. In de regels, bedoeld in het eerste lid, wordt voorzien in:

a. de instelling van een commissie, bestaande uit onafhankelijke leden, die op de wijze in de regeling te bepalen is belast met de behandeling van en advisering over in de regeling aangewezen categorieën van klachten waarbij zo nodig aandacht wordt geschonken aan de in onderdeel c genoemde aspecten;

(...)

3. Afdeling 9.1.3 van de Algemene wet bestuursrecht is van toepassing op de behandeling van klachten als bedoeld in het tweede lid, onder a. Indien een commissie over de klacht zal adviseren, deelt de korpsbeheerder dit, in afwijking van artikel 9:15, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht, zo spoedig mogelijk aan de indiener van de klacht mede.

(...)."

Artikel 66

"In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift."

Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:5

"Zodra het bestuursorgaan naar tevredenheid van de klager aan diens klacht tegemoet is gekomen, vervalt de verplichting tot het verder toepassen van dit hoofdstuk."

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

Artikel 9:12

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager schriftelijk en gemotiveerd in kennis van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht, zijn oordeel daarover alsmede van de eventuele conclusies die het daaraan verbindt.

2. Bij de kennisgeving wordt vermeld bij welke ombudsman en binnen welke termijn de klager vervolgens een verzoekschrift kan indienen."

Artikel 9:15

"1. Bij het bericht van ontvangst, bedoeld in artikel 9:6, wordt vermeld dat een persoon of commissie over de klacht zal adviseren.

2. Het horen geschiedt door de in artikel 9:14 bedoelde persoon of commissie. Indien een commissie is ingesteld, kan deze het horen opdragen aan de voorzitter of een lid van de commissie.

3. De persoon of commissie beslist over de toepassing van artikel 9:10, tweede lid.

4. De persoon of commissie zendt een rapport van bevindingen, vergezeld van het advies en eventuele aanbevelingen, aan het bestuursorgaan. Het rapport bevat het verslag van het horen."